

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

28. DUBNA 2024

Z obsahu:

O hněvu

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 31. ledna 2024,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Atanáš

Libor Rösner
- strana 4 -

Židle svatého Josefa

- strana 7 -

Boží architekt

- strana 8 -

Biskupové Evropské
unie vyjadřují lítost nad
hlasováním o potratech
v Evropském parlamentu

- strana 9 -

Šťastní, kteří jsou
pozváni k Beránkově
svatební hostině

Homilie olomouckého
arcibiskupa Josefa
Nuzika při inaugurační
bohoslužbě

- strana 10 -

Heřman Josef (29)

Wilhelm Hünermann

- strana 12 -

Sv. Josefe, oroduj za nás!

O hněvu

Katecheze papeže Františka při generální audienci
31. ledna 2024, Řím, aula Pavla VI.

„Ani když se rozhněváte, nenechte se strhnout ke hříchu! Slunce at' nezapadá nad vaším hněvem. Nedopustte, aby vás ovlivnil ďábel. Daleko at' je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy (zásluhy).“ (Ef 4,26–27.31–32)

Dobry den, draží bratři a sestry! Dnes se zamyslíme nad neřestí zvanou hněv. Hovoříme

nyní o neřestech a ctnostech a dnes přichází na řadu hněv. Je to neřest obzvlášť temná a vzhledem k jejím fyzickým pro-

jevům snad nejsnáze rozpoznatelná. Člověk ovládaný hněvem jen stěží skrývá jeho nával: poznáte to podle pohybů jeho těla, agresivity, dýchavičnosti, sverpého a zlostného pohledu.

Ve své nejpronikavější podobě je hněv neřestí, která nedopřává oddechu. Pokud povstává z utrpěné krivdy (nebo se za takový považuje), často se nerozpoutá proti viníkovi, ale vybije se na prvním nešťastníkovi. Existují muži, kteří na pracovišti svůj hněv zdržují a projevují se klidně a rozvázně, ale jakmile se

Pokračování na str. 6

Kolikrát ještě? Otázka, kterou jsme možná již někdy Pánu Bohu položili, když už toho bylo na nás trochu moc a naše důvěra v Boží prozřetelnost poněkud ochabla. Co by nám na to řekl svatý Atanáš? (str. 4–5) Při čtení jeho životního příběhu v nás mohou vyvstat několikeré emoce. Jednou z nich je obdiv: Jak to ten člověk dokázal – zůstat věrný své víře, vyjádřené radikalitou jeho jednání? Snad jen nějakého odpůrce křesťanské víry by mohlo napadnout, že Atanáš byl blázen, kterého nezastavila ani horda pronásledovatelů. Pravdu mají obě strany, neboť svatý Atanáš byl opravdu „bláznem pro Krista“, použijeme-li přirovnání svatého apoštola Pavla z prvního listu Korinťanům (srov. 1 Kor 4,10). Pokud bychom chtěli najít vhodný příklad toho, co znamená být „bláznem pro Krista“, pak Atanáš je příkladem přímo učebnicovým. Jsme i my podobnými blázny? Anebo se spíše necháme zdeptat situacemi, kdy se nám nedaří, věci se ubírají lidsky špatným směrem a světlo na konci tunelu není v dohledu? Myslíme, že většina z nás se má ve víře stále ještě čemu učit...

Druhou výraznou emoci může být svaté rozhořčení: Copak si Atanášovi odpůrci neuvědomovali, že se staví proti Pánu Bohu a jeho vyvolenému? Mělo by nám být opravdu velice líto těch, kdo Atanášovi způsobovali útrapy, újmy na cti a v konečném důsledku i na zdraví. Opakem takového svatého rozhořčení je hněv – o něm hovořil ve své ledno-

Editorial

vé katechezi papež František. A ten, jak víme, pustoší lidské vztahy, způsobuje druhému nejen psychickou újmu, vede ke ztrátě jasného úsudku, věrnosti Pánu. Proto je tak potřebné prosit, aby nás Pán naučil ovládat své vášně a dobře rozlišovat mezi svatým rozhořčením a jedním ze sedmi hlavních hříchů, hněvem.

Zde se dostáváme k dalšímu velkému světcí, bez něhož si dějiny spásy nelze představit – ke svatému Josefovi, jehož 1. května uctíváme jako Dělníka. Také on by se mohl nechat ovládnout hněvem, když pozoroval, že jeho snoubenka Maria je těhotná, a on se o to nijak nepříčinil. Avšak co udělal? Rozhodl se tajně se s Marií rozejít, aby ji nevydal veřejně pohaně. (srov. Mt 1,19) Co následovalo, víme... Bůh Otec věděl, koho si vybral za ochránce svého Syna a komu svěřil péči o jeho lidskou výchovu v době dětství a dospívání. A proto si památkou svatého Josefa Dělníka i my připomeneme, jakým mužem svatý Josef byl a proč je otcem všech otců, nepřekonatelným vzorem hodným následování. Historie křesťanství pak zná nespočetný zástup těch, kdo celou svoji důvěru vkládali kromě Pána Boha i do svatého Josefa. Nepřekvapí, že jejich důvěra byla odměněna vpravdě královsky, ba božsky: svědčí o tom mj. „židle svatého Josefa“ v italské Toscanii (str. 7) či architektonický sakrální skvost ve španělské Barceloně

– chrám *Sagrada Família*, jehož architektem byl Antoni Gaudí (str. 8), muž hluboké víry, plný úcty ke Svaté rodině a důvěřující v pomoc svatého Josefa. Nesmíme opomenout ani svatého Heřmana Josefa, o němž již nějaký čas čteme na pokračování. (str. 12–13)

V těchto souvislostech se jeví jako příznačné jméno nově inaugurovaného olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzíka. Říká se, že křestní jméno dává směr životu jeho nositele. Pak tedy přejme a u Pána vyprošujme arcibiskupu Josefovi, aby doštal věrně svému heslu: *Hlásat radostnou zvěst*, o němž říká, že „smutných a složitých zpráv je přespříliš, evangelium je ale radostnou zprávou pro člověka všech dob“ (str. 11). A nejen on, ale aby věrnost ve službě Pánu zachovali i papež, všichni biskupové, kněží a jiní hlasatelé Kristovy radostné zvěsti. Lidé světa totiž potřebují osvobodit od sebestřednosti, aby mohli znovu vidět Boha, který zve každého člověka k věčné svatební hostině v nebi. (str. 10–11)

Žel, žijeme v době, kdy jsou křesťané vytlačováni ze společenských pozic, jsou umlčováni v rámci falešné rovnosti, ba i pronásledováni, či dokonce zabijeni, a to z různých příčin. Přesto však není třeba zoufat, neboť i dnes platí Atanášova slova: „Vy jste nyní ze svých míst vypuzeni. Vězte, že oni sice vlastní místa, vy však vlastníte apoštolskou víru.“ A tu si s pomocí Boží a na přímluvu Panny Marie a svatého Josefa nenechme vzít!

Daniel Dehner

Pán tě opět čeká ve Večeřadle. Právě se zde uskutečnil velký zázrak lásky. Ježíš dal svým přátelům za pokrm své tělo a svou krev. To, co před časem ohlásil při rozmnožení chlebu – a setkal se přitom s velkým nepochopením – stalo se nyní skutečností. Protože tak bohatě obdarování učedníci zatím ani nejsou schopni domyslet nemírnou hloubku tohoto daru, Ježíšovo Srdce se stravuje touhou prožívat toto živé a životodárné společenství s člověkem. Jak jim to má vyložit, když už zbývá jen tak málo času?

Připoj se k jeho hloučku a doprovod ho na jeho cestě do Getseman. Pána to potěší, když tě tu uvidí mezi svými. Vždyť nejraději by to velké bohatství svého Srdce sdělil již nyní všem lidem, ale i dosavadní zkušenost mu říká, že to bude ještě dlouho trvat, než se dočká v této věci plného porozumění. Proto svěřuje nyní alespoň těm nejvěrnějším, co je určeno všem. Pros Božího Ducha, aby ses otevřel jeho slovům, jak jen můžeš.

Cesta vede kolem vinice. V měsíčním světle můžeš vidět dlouhé řady keřů připravených přinést novou úrodu. U ohrady jsou uloženy suché ratolesti, které vinař pečlivě ořezal a shromáždil k spalení. Ježíš přerušil chvíli mlčení.

Můj Otec je vinař. Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší mnoho ovoce. Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás...

Chápeš, co to znamená? Uvědomuješ si, že tato Pánova slova staví všechno, co jsi dosud slyšel z jeho úst, do zcela nového světla? Všechno dostává novou, nekonečnou dimenzi. A tento nový, převratný smysl se týká přímo tebe a celého tvého dalšího života. Ježíš tě zve, aby ses stal živou součástí božského organismu, ve kterém koluje jeho vlastní život a kterým chce Bůh zprostředkovat všem lidem ovoce vykoupění.

Pokus se domyslet, jaké ti Ježíš nabízí vyznamenání: máš se stát živoucí ratolestí, která bude přinášet božské plody. Budeš-li věcnému Vinaři plně k dispozici, bude na tobě dozrávat ovoce Boží lásky, na které tak toužebně čeká vyhladovělý svět, aby se *chudí najedli do sytosti*.⁽¹⁾ Bůh tě zve ke spojení tak důvěrnému, že se stává vzájemným splynutím: ty máš být zcela v Ježíši a Ježíš v tobě. Je tu jedna ne-

Míza života

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás.

zbytná podmínka tohoto tak dokonalého vzájemného spojení: **zůstanou-li v tobě jeho slova**. Jen ten, *kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm*. Ježíšova slova jsou tedy oním bezpečným návodem a způsobem, jak žít opravdu božským životem.

Pán tu však nepoukazuje na to či ono přikázání, chce, aby v tobě zůstala *jeho slova*, celý a neporušený duch jeho evangelia. To je konečný cíl, k němuž je zaměřeno vše, co Ježíš celá tři léta hlásal. Vtělené Slovo nám nepřineslo soustavu pouček a pravidel, kterou mistr svěřuje svým žákům jako návod, podle něhož se mají řídit. Ježíšovo náboženství spočívá ve velkém tajemství, jak může člověk **žít v Bohu a s Bohem**. Uvaž, jak daleko od skutečnosti a pravdy jsou všechny představy Boha, podle kterých tě jen omezuje svými příkazy a zákazy a z dálky cíhá na tvé přestupky, aby tě mohl trestat.

Jestliže přijímáš vyznamenání stát se živou a plodnou ratolestí, potřebuješ také Otcův očištný nůž. Nemusíš se ho bát. Přiblíží se k tobě jen proto, aby ti pomohl. Odstraní všechno, co ti překáží přinášet bohaté a dobré ovoce. Je to nůž lásky. Nedívej se na jeho čepel, ale na ruku, která ho vede. Je to ruka nejkavějšího Vinaře, který usiluje o to, aby ho jeho Kmen dokonale oslavoval. Vždyť tímto Kmenem, jehož jsi živou součástí, je jeho vlastní Syn. Když odřezává ratolesti a výhonky, které odumřely, a proto patří *do ohně*, činí tak jen z lásky pro život Kmene a jeho údů, aby byly živé a dávaly dobré plody.

Zdá se ti, že by ti působilo větší potěšení přinášet „své vlastní ovoce“? Komu by mohly zachutnat takové scvrklé a trpké plody vzešlé z lidské samolibosti? Skutečné hrozny nejsou tvým výplodem, pocházejí z Kmene, který je zakořeněn v Otcí. Cílem symbiózy Vinař – Kmen – ratolesti je oslava Otce. To je Bohem zvolený proces, při kterém se *posvěcuje Otcovo jméno a přichází jeho Království*, když se zde

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 9,26–31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak (Šavel) viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha Svatého.

2. čtení – 1 Jan 3,18–24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milování, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože

Dokončení na str. 6

na zemi *uskutečňuje jeho vůle tak, jak je uskutečněna na nebi*.

Jestliže dojde k úplnému sjednocení a dokonalému splynutí Božího života a tvého života, Boží vůle a tvé vůle, pak ani nemůžeš chtít něco, co by nechtěl Bůh. Můžeš pak opravdu *prosit, oč chceš, a stane se to*. To je tajemství všech velkých divotvůrců. Nedělali nic jiného, než že *přinášeli a přinášejí to nejhojnější ovoce*.

Jak tedy odpovíš na tak významné pozvání? Dej se Pánu k dispozici, aby tě naštipil do svého kmene a zušlechtil tak, abys přinášel hojné ovoce.

Má duše bude pro něho žít, mé potomstvo mu bude sloužit, budu vyprávět o Pánu příštímú pokolení.⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 22,27; ⁽²⁾ srov. Ž 22,31.

Svatý Atanáš

Mimořádná, naprosto výjimečná osobnost raného údobí dějin křesťanství, ne nadarmo nazývaná „Sloup církve“. Pro sv. Basila Velikého byl jediným obhájcem Ježíšova učení v době, kdy „všude po světě běsnil arianismus“. Hájil pravou nauku církve svatě takřka proti všem, dlouhá léta kvůli tomu strávil ve vyhnanství, několikrát jen tak tak ušel pokusu o zabití. Vytrval. „Vypadalo to, jako by mocnosti hlubin i síly z výšin chtěly církev sprovodit ze světa. Ale byl tu někdo, kdo stál jako skála, jako vlnolam: Atanáš; kdo vždy zasáhl na pravém místě: Atanáš; kdo mával mečem Božím od Východu na Západ: Atanáš,“ jak napsal Konrád Kirch.

Na svět přišel roku 295 v egyptské Alexandrii, což bylo jedno z nejdůležitějších měst a center vzdělanosti tehdejšího světa. Vyrůstal v době, kdy císař Dioklecian roztočil další kolo brutálního pronásledování křesťanů v Římské říši, jemuž padlo za oběť nesčíslné množství těch, kdo odmítli obětovat římským bohům a zradit tak Vykupitele. Dozajista měl Atanáš později jejich příklad před očima, když čelil nezřízenému nátlaku, aby uznal ariánský blud.

Ve svém rodišti nabýval Atanáš vzdělání a v blíže neurčeném věku odešel na poušť, kde se stal žákem věhlasného poustevníka sv. Antonina Velikého, jehož životopis později sepsal. Snad z Antoninova doporučení, anebo kvůli vlastní jedinečnosti se po návratu do Alexandrie stal tajemníkem biskupa Alexandra, jenž ho vysvětil na jáhna.

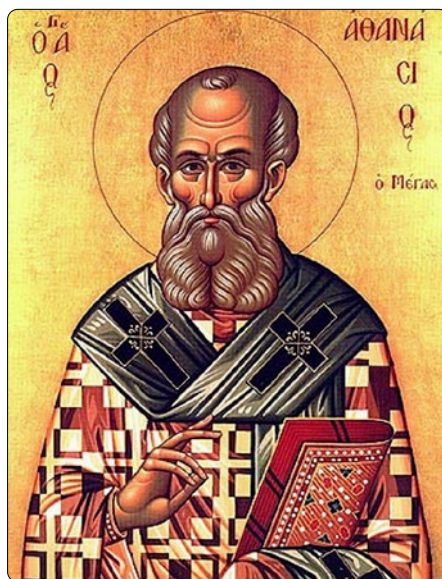
To bylo v době, kdy už díky Konstantinovu Ediktu milánskému mohli lidé křesťanství svobodně vyznávat a stávalo se státním náboženstvím; žel též v době, kdy začal své bludné učení šířit kněz Arius (od roku 321), popírající Ježíšovo božství a soupodstatnost Syna s Otcem. Dost možná byl jáhen Atanáš spoluautorem Alexandrova okružního listu adresovaného biskupům z východní části Římské říše i samému papeži Silvestru I., vyznívajícím jako naléhavé varování před hrozbou zhoubného Ariova heretického učení. Nebylo by divu, z Atanášova pera už dříve vzešel např. spis *Řeč proti pohanům*.

Situace nabyla takové vážnosti, že byl na rok 325 svolán koncil do města Niceae. Atanáš na něm patřil k nejzanícenějším apologetům pravé doktríny a měl zásadní podíl na tom, že koncil slavnostně prohlásil jako závazné učení, jež známe z Kréda, a sice že Ježíš Kristus je jed-

norozený Syn Boží, který se zrodil z Otce přede všemi věky; pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem.

Císař Konstantin I. Veliký heretika Aria poslal do vyhnanství a zdálo se, že je vše vyřešeno, avšak opak byl pravdou. Císař dal na přímluvy biskupa z Nikomédie Eusebia a po čase povolil Ariovi návrat. Nijak mu přitom nebránil pokračovat v hlásání nauky odsouzené koncilem. Jedním z těch, na něž cílila zloba Ariova a jeho stoupenců nejvíce, byl Atanáš, po smrti Alexandrově roku 328 zvolený alexandrijský biskup. Hlavně proto, že nepřestal vymycovat ariánský blud, který mezitím zapustil kořeny. U Aria šlo ještě navíc o osobní zášť – nemohl Atanášovi zapomenout, jak ho na koncilu totálně znemožnil.

Protože Atanáš viděl, že hereze „chytá druhý dech“, podnikl úspěšnou pastorační cestu po své diecézi, na které utvrzoval věřící ve víře a povzbuzoval je k roz-

Ikona sv. Atanáše

hodnému odmítnutí hereze. Atanášovi protivníci mezitím proti němu kuli pikle v zákulisí. Protože seznali, že na věroučné rovině proti němu nemají sebemenší naději a že je nepodplatitelný, neovladatelný, nedá se zastrašit, použili nekalé praktiky. Obvinili ho u císaře, že drží alexandrijský biskupský stolec neoprávněně, nemaje požadovaný kanonický věk na tak důležitý úřad, nadto se prý paktuje s císařovými protivníky s cílem ho svrhnout.

Atanáš nelenil, a sotva se o tomto komplotu dozvěděl, spěchal roku 332 do Nikomédie, kde zrovna Konstantin pobýval. Před císařským trůnem své protivníky na hlavu porazil a odjížděl s velkými počty, jimiž ho Konstantin zahrnul.

Bludaři se však nevzdali a vršili na Atanášovu adresu další obvinění, jako třeba smyšlené pletky se zasvěcenou pannou, útok skrze najatého útočnicka na mladého kněze u oltáře či vraždu Arsenia, ariánského biskupa z Hypsele. Atanáš se nedal, vymohl si svolání synody do Caesareje Palestinské, která měla obvinění posoudit. Suverénně se na ní obhájil a zanedlouho mohl číst Konstantinův uznalý list, který mu císař zaslal.

Jenže ďábel ani Arius nespali. Bludař dokázal přimět císaře, aby svolal synodu do Tyru. Její výsledek byl předem jasný, neboť naprostá většina jejích účastníků pocházela z Ariovy líhně. Tento neblaze schopný muž totiž během uplynulých let začal získávat nad Konstantinem moc a postupně ho přesvědčil, aby jmenoval za biskupy ariánské kněze. Tyrská synoda konaná roku 335 pak Atanáše odsoudila a císař ho poslal do vyhnanství do Trevíru v Galii. A to ještě mohl být věrný vyznavač rád, že jen o vlasek ušel smrti. Vrátil se mohl po dvou letech, když Konstantin I. zemřel.

Klid však rozhodně nezakoušel. Ariáni proti němu nepřestávali útočit, tentokrát ho z neoprávněného držení biskupského stolec obvinili u papeže sv. Julia I. (viz *Světlo* 14/2023). Atanáš odpověděl svoláním synody do Alexandrie, která potvrdila pravoplatnost jeho volby. Bludaři hledali pomoc u císaře Konstana I., jenž je vyslyšel, zbavil Atanáše úřadu, a na jeho místo dosadil ariána Řehoře. Atanáš musel uprchnout, aby si zachránil život. Ve spěchu ale ještě pokřtil katechumeny a pak z dále dostával zprávy o pronásle-

dování těch, co zůstali nezlomeni ariánským bludem. Do věci se následně vložil papež Julius I., jenž svolal roku 338 do Říma synodu, která opětovně dala za pravdu Atanášovi. Svatý otec o závěrech synody obeznámil africké biskupy a ariána Řehoře uvrhl do klatby. Císař Konstans se chtě nechtě postavil na Juliovu stranu a nařídil Řehořovi, aby vyhnaneho Atanáše přijal a ustoupil mu. Atanáš se však na svůj biskupský stolec dostal až po Řehořově smrti v roce 346. Jeho přivítání v Alexandrii bylo vskutku velikolepé, podle letopisce připomínaly přepočtené nadšené zástupy věřících Nil vylitý z břehů.

Avšak ani tehdy neměl definitivně vyhráno. Zemřel Konstans, zemřel Julius I. a jeho ariánští nepřátelé vycitili novou šanci, zvláště když jim nový císař Konstantin II. viditelně stranil. Přesvědčili ho, aby svolal synodu do Arles (353) a následně do Milána (355), když jim nechtěl vyjít vstříc papež Liberius. Obě synody odvrhly závěry nicejského koncilu o božství Ježíšově a jeho soupodstatnosti s Otcem a jedním dechem odsoudily i samotného Atanáše (navíc třeba i sv. Hilária z Poitiers), který nepřestával horlit proti ariánům a hájit pravověří. Do vyhnanství putoval také papež Liberius, který tam bohužel s Atanášovým odsouzením oficiálně souhlasil, čímž ho de facto vystavil exkomunikaci. Atanáš, který v dětství pozoroval, jak jeho souvěrci odporují císaři a hájí před ním svou víru, tak byl nucen hájit pravou víru před samotným papežem. Neprizpůsobil se mu, neprizpůsobil se ani naprosté většině, která se přiklonila k ariánství ať už ze strachu, vypočítavosti, nebo přesvědčení, zůstal v pravdě, z níž odmítl ustoupit byť jen maličko, třebaže by ho to mělo stát další nesnáze, či dokonce život.

Alexandrijský biskup byl tehdy ve svém sídelním městě bludařskými nepřáteli přepaden přímo při mši svaté a jenom díky příznivcům se mu podařilo uniknout. Další šest let se skrýval mezi mnichy v egyptské poušti, nebo u odvážných přátel. Byla vypsána odměna na jeho hlavu a jeho věrní byli opět stíháni. Napsal tehdy dva spisy – jeden namířený proti ariánům, druhým obhajoval svou při. Adresoval též list věřícím své diecéze, v němž je povzbuzoval, aby neklesali na mysli ani na duchu: „*Kéž vás Pán potěší. Víím, že Vás*

Svatý Atanáš

zarmucuje rovněž skutečnost, že zatímco jiní získali kostely násilím, vy jste nyní ze svých míst vypuzeni. Vězte, že oni sice vlastní místa, Vy však vlastníte apoštolskou víru. Oni jsou, pravda, na místech, leč mimo pravou víru, kdežto vy jste možná mimo místa, nicméně víra je ve Vás. Co myslíte, že je víc – místa, nebo víra? Určitě víra.“

V jiném dopise pak napsal: „*Země se nám bortí pod nohama, nástroje, s nimiž jsme počítali, vypovídají službu. Nastupuje nějaká katastrofa, kterou nikdo nečekal, celá budova, už dlouho podemilaná, se hroutí. Že z takového pádu církev nevyjde beze škody, dá se s jistotou předvídat; ale co jinak ještě přetrvá, nikdo nemůže vědět ani změřit. Tedy nabádat, varovat, dávat pokyny, bránit, dovolávat se všech znamení; vždyť i ta zvířata, na nichž jedou kupředu falešní proroci, se vzpírají, obracejí se zpět a zlostně mluví lidskou řečí ke svým poháněčům, kteří nevidí plamenný meč stojící v cestě. Proto pracujte, dokud je den, protože v noci nemůže nikdo pracovat. Vyčkávat také nelze, protože všechno vyčkávání dosud sloužilo jen k rychlejšímu zhoršování věcí.“*

Po smrti Konstantina II. zasedl na císařský trůn Julián Apostata. Ten nejprve povolal zpět všechny vyhnané biskupy na jejich biskupské stolce a katolíkům vcelku přál, jenže jak napovídá jeho přízvisko, po čase od víry odpadl a začal vyznávat pohanské kultury a katolíky pronásledovat. Atanáše nařídil vyhnat nejen z Alexandrie, ale rovnou z Egypta, protože ho přikázal přivést zpět živého či mrt-

vého. Císař ale brzy padl v bitvě s Peršany, přičemž umíral s výkřikem: „*Zvítězil jsi, Galilejský!*“

Juliánův nástupce Jovián naopak katolíky podporoval a za jeho vlády se mohl Atanáš opět vrátit do svého sídelního města. Jenže za jednoho z Joviánových nástupců – Valense – se karta zase obrátila a Atanáš byl nucen Alexandrii opustit. Tentokrát však rozhodl vox populi, hlas lidu. Alexandrijští se za svého pastýře postavili tak rázně, že císaři nezbylo než dekret o vyhnanství odvolat.

Poslední čtyři léta svého bouřlivého života tedy hrdinný obránce katolické nauky strávil v Alexandrii v relativním poklidu. Ten narušovaly jen stovky a tisíce věřících, kteří přicházeli za nepoddajným biskupem, známým svou moudrostí, pro radu. Ač to zní možná nadneseně, Atanášova sláva mezi katolíky dosahovala hvězd. Tolik si cenili jeho postoje, kvůli němuž musel tak moc trpět – mnoho let strávil ve vyhnanství, popř. na útěku. Zemřel v noci z 2. na 3. května 373.

V roce 553 na druhém konstantinopolském koncilu byl Atanáš prohlášen za učitele církve. Svatý German (viz Světlo 18/2023) přenesl Atanášovo tělo během nájezdu Arabů na Alexandrii do konstantinopolského chrámu Hagia Sofia a jeruzalémský král Balduin XII. později daroval Atanášovo rameno benediktinům z Monte Cassina, jeho tělo pak benátským benediktinům. Od roku 1806 jsou Atanášovy relikvie uloženy v tamním kostele sv. Zachariáše. Lebka spočívá u benediktinů ve Valvanere a část světcova ramene v římském kostele jemu zasvěceném.

Svatý Atanáš bývá zobrazován jako biskup s šedivým voussem a lysinou na hlavě, jeho atributy jsou svitek papyru, klubko, rydlo a loďka. Ta odkazuje na jeden z jeho útěků po Nilu, kdy si všiml, že ho pronásledovatelé dohánějí. Nařídil tedy svou pomalejší loďku obrátit proti proudu a plul svým stíhatelům vstříc. Ti ho naštěstí neznali, jen se ho optali, zdali zná biskupa Atanáše. Když přisvědčil, otázali se, zda nevesloval po proudu. Atanáš opět přikývl, načež se ho zeptali, zda ho dohoní, když si pospíší. Tehdy Atanáš přisvědčil potřetí a pronásledovatelé vyrazili kupředu, díky čemuž se zachránil.

Kéž je nám sv. Atanáš vzorem a přímluvcem ve všem, co prožíváme!

O hněvu

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

ocitnou doma, jejich ženy a děti s nimi nemohou vydržet. Hněv je všudypřítomná neřest: je schopen odejmout spánek a způsobit, že v mysli neustále intrikujeme a nejsme schopni zabránit tomuto uvažování a přemýšlení.

Hněv pustoší lidské vztahy. Vyjadřuje neschopnost přijmout odlišnost druhého člověka, zejména když se jeho životní rozhodnutí rozcházejí s našimi. Nevystačí si s poukazem na pomýlené chování druhého člověka, ale hází všechno do jednoho pytle. Druhý člověk již sám o sobě vyvolává hněv a zášť. Začíná to tím, že nenávidíme tón jeho hlasu, banální každodenní gesta, jeho způsoby uvažování a citění.

Když se vztah zvrtné do takovéto úrovně, znamená to, že se vytratil jasný úsudek. Hněv způsobuje ztrátu jasnozřivosti. Jednou z vlastností hněvu totiž je, že někdy nedokáže časem polevit. V takových případech i odstup a mlčení ještě prohlubují tíži nedorozumění, místo aby ji zahladily. Právě z tohoto důvodu apoštol Pavel, jak jsme v úvodu audience vyslechli, doporučuje křesťanům, aby se problémem zabývali hned a pokusili se o smíření: „Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem.“ (Ef 4,26) Je důležité, aby se vše rozřešilo okamžitě, ještě před západem slunce. Pokud během dne dojde k nějakému nedorozumění, lidé

náhle nechápou jeden druhého a vzdalují se navzájem, neměli by noc vydat napospas ďáblu. Neřest by nás nechala potmě bdít, přemítat nad vlastními pohnutkami a hanebnými chybami, které ovšem nikdy nejsou naše, ale pokaždé toho druhého. Je to tak: když se člověka zmocní hněv, vždycky říká, že problém je na straně toho druhého. Nikdy není schopen uznat své vlastní chyby a nedostatky.

V modlitbě Otče náš nás Ježíš podněcuje k modlitbě za naše lidské vztahy, které jsou minovým polem. Je to rovina, která nikdy není dokonale vyvážená. V životě se musíme vypořádat s viníky, kteří nám něco dluží; stejně jako my jsme zcela jistě vždy nemilovali ve správné míře. Ně kterým lidem jsme nevrátili lásku, která jim náležela. Všichni jsme hříšníci, všichni máme pasiva na účtu, nezapomínejte na to. Jsme dlužníci, máme pohledávky na účtu, a proto se všichni musíme naučit odpouštět, aby nám bylo odpuštěno. Lidé spolu nemohou přebývat, pokud se takové nebudou cvičit v umění odpouštět, nakoľik je to v lidských silách. To, co hněv potírá, je vlídnost, otevřenost srdce, mírnost a trpělivost.

Co se hněvu týče, je však třeba říci ještě jednu poslední věc. Je to strašlivá neřest, o níž se říkalo, že stojí u zrodu válek

a násilí. Úvod Iliady popisuje „Achilleův hněv“, který se stane příčinou „nekonečných béd“. Ovšem nikoli vše, co se rodí z hněvu, musí být pomýlené. Naši předkové si byli dobře vědomi, že v sobě máme vznětlivost, kterou nemůžeme a nemáme popírat. Vášně jsou do jisté míry nevědomé: dějí se, jsou to životní zkušenosti. Neneseme odpovědnost za vznik hněvu, nýbrž až za jeho další rozvoj. A někdy je prospěšné, když se hněv uvolní správným způsobem. Kdyby se člověk nikdy nerozhněval, kdyby se nikdy nerozhořčil nad nespravedlností, kdyby při pohledu na útlak slabého člověka necítil, jak se mu něco chvěje v útrobach, pak by to znamenalo, že není člověkem, a tím méně křesťanem.

Existuje svaté rozhořčení, které není hněvem, ale je vnitřním hnutím, svatým rozhořčením. Ježíš ho ve svém životě několikrát zakusil (srov. Mk 3,5): nikdy neodpovídal na zlo zlem, ale ve své duši tento pocit zakoušel a v případě chrámových prodavačů pak vykonal silný a prorocký čin, diktovaný nikoli hněvem, ale horlivostí pro dům Páně (srov. Mt 21,12-13). Musíme dobře rozlišovat. Jedna věc je horlivost, svaté rozhořčení. Jiná věc je hněv, který je špatný.

Je na nás, abychom s pomocí Ducha Svatého našli správnou míru svých vášní a dobře je vychovávali, aby tak vyústily v dobro, a nikoli zlo.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium - Jan 15,1-8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem

k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já (zůstanu) ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

Židle svatého Josefa

Tuscania, jedno z nejmalebnějších starobyklých měst v Itálii, leží 100 kilometrů severozápadně od Říma. Městečko má kompletně zachované středověké hradby a jedinečné panoráma. Mezi jeho památky patří také „židle svatého Josefa“ – opravdu neobvyklý poklad, který se uchovává v klášteře San Paolo.

Historie této židle sahá do 19. století. Mezi tamějšími klariskami žila tehdy sestra Marie Gertruda od Ježíše Nazaretského, která byla velkou ctitelkou svatého Josefa. Měla pouhých 30 let, když se její zdravotní stav začal výrazně zhoršovat. Kvůli silným bolestem v podbřišku ztratila tolik krve, že zůstala zcela bezvládná a s horečkou připoutaná na lůžko. V prosinci roku 1870 jí velmi otekl podbřišek a byla jí diagnostikována agresivní, nevléčitelná rakovina. Sestra Marie Gertruda později řekla: „Od začátku jsem celou svoji důvěru vkládala do svatého Josefa.“

8. prosince 1870, krátce před nadpřirozenými událostmi, které započaly diagnostikování rakoviny sestry Marie Gertrudy, papež Pius IX. prohlásil svatého Josefa za patrona církve

Dne 8. března 1871, když byly ostatní sestry v kapli, zcela nečekaně vstoupil do její cely muž. Byla velice překvapena, protože podle klášterních pravidel nebylo dovoleno, aby se někdo cizí volně a bez doprovodu sestry pohyboval po klá-

teře. Na otázku, kdo je, neznámý odpověděl: „Jsem klášterní tesař.“ Vzal si jednu ze dvou židli v místnosti, sedl si k posteli pacientky a zeptal se jí, jakou nemocí trpí. Sestra Marie Gertruda mu pověděla o své nevléčitelné nemoci. Milý návštěvník jí naprosto klidně řekl: „Důvěřujte Bohu.“ Pak se uklonil a odešel tak tiše, jak přišel. Po mši svaté se na pacientku přišla podívat sestra Josefa, zdravotní sestra. Byla překvapená, neboť jedna židle nebyla na svém místě, a to před mši svatou pokoj sama uklízela. Sestra Marie Gertruda jí vysvětlila: „Právě mě navštívil náš klášterní tesař.“ – „To je přece nemožné, protože klíče má jen matka představená a vrátný.“ Sestra Josefa si ihned u vrátného ověřila, že skutečně nikdo nepřišel. Společně spěchali do nemocniční cely a našli sestru Marii Gertrudu, jak se ve svém hábitu prochází po místnosti. Řekla jim, že otok ustoupil a už jí nic nebolí.

Potom sestra Marie Gertruda popsala matce Kláře Marii od Nejsvětější svátosti, jak se všechno událo: „Ano, seděl tady a řekl mi, abych důvěřovala Bohu... Měl oči zářící jako dvě hvězdy a velmi jemné ruce, což mě u něho jako tesaře velice překvapilo.“

Matka Klára Marie, která dobře věděla, jak moc sestra Marie Gertruda uctívá svatého Josefa, si okamžitě pomyslela, že

Dnes se „židle svatého Josefa“ nachází v kostele za sklem a věřící zde mohou Ježíšovu pěstounovi písemně zanechat své prosby

to musel být on, kdo navštívil její umírající spolusestru. Poklekly před těmito dvěma židlemi a modlily se: „Svatý Josefe, pokud jsi sem dnes ráno skutečně přišel, dej mi poznat, na které židli jsi seděl.“ Pak se jedna ze židli začala hýbat bez toho, aniž by ji někdo uchopil. Matka představená židli objala a v slzách děkovala Bohu, že jejímu společenství prokázal tak velkou milost. Sestry tuto událost pod přísahou dosvědčily před biskupem tehdejší dieceze Tuscania (z jejíhož archivu pocházejí všechny informace). Od té doby chodily klarisky se všemi svými požadavky k „židli svatého Josefa“, aby prosily velkého patriarchy o přimluvu.

Sestra Marie Gertruda se rychle zotavila a ještě více než 50 let žila v dobrém zdraví s radostí a vděčnou oddaností v ústraní kláštera, dokud v 81 letech 1. dubna 1920, na Zelený čtvrtek nezemřela.

Z Vítězstvo Srdca 157/2024 přeložil a upravil -dd-

Tuscania, malebné starobylé město v Itálii

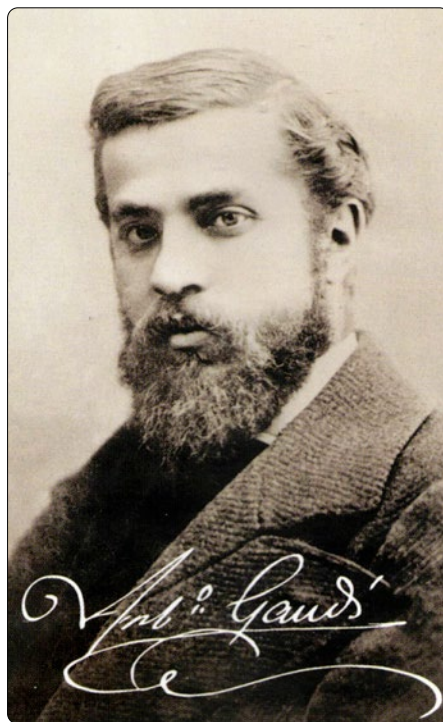
Boží architekt

Mimořádnou lásku ke svatému Josefovi pěstoval v sobě také Španěl **Antoni Gaudí (1852–1926)**, jehož s tesařem z Nazareta spojovalo i společné řemeslo stavitele. Tento hluboce věřící muž, který v Barceloně navrhl stavbu chrámu zadostiučinění ke cti Svaté rodiny – *Sagrada Família*, patří k nejvýznamnějším a nejagilnějším architektům 20. století. V roce 2000 byl zahájen proces jeho blahořečení.

Syn kováře a slévače mědi ze severovýchodního španělského regionu Katalánska trpěl již od raného dětství revmatem, což mu sice bránilo zúčastňovat se dětských her, ale zato se stal intenzivním pozorovatelem přírody. A příroda byla zase jeho velkou učitelkou. Později se vyjádřil: „Pokouším se ukázat na krásu Boha, kterou vidím v jeho stvoření.“ Jako šestnáctiletý se vydal do nedaleké metropole Barcelony, kde do roku 1878 studoval architekturu. Již během těchto deseti let studii se nápadně projevovala jeho svérázná genialita. Po neúspěšné snaze o manželství se Gaudí rozhodl zůstat svobodným a zpočátku také vedl světácký způsob života umělce. V březnu roku 1883, v měsíci zasvěceném svatému Josefovi, však dostal zakázku, která radikálně změnila život do té doby neznámého třicetiletého architekta. Ve Španělsku tehdy již dlouhodobě klíčil a postupně silil mocný proticírkevní duch. Navzdory tomuto hnutí a jako odprošení a odčinění všech urážek Boha měl Josef Maria Bocabella, zakladatel *Sdružení sv. Josefa*, nápad vystavět ke cti Svaté rodiny smírníci kostel, „aby víra opět silila a aby láska k bližnímu vzkvétala a Pán se smiloval nad zemí“. Díky četným finančním příspěvkům dobrovolných dárců byla 19. března 1882 započata stavba neogotického chrámu, avšak již brzy došlo k neshodám s architektem. Krátce nato měla jedna Bocabellova příbuzná sen. Viděla v něm mladého modrookého muže, který měl ve stavbě chrámu *Sagrada Família* pokračovat. Když Bocabella navštívil novou architektovu kancelář, ocitl se před Gaudím. Ten jako nový stavbyvedoucí dokončil započatou neogotickou kryp-

tu podle původních plánů, avšak nad ní mělo vzniknout už něco úplně nového. Tento úžasný inovativní duch kompletně změnil plány kostela a zvětšil ho.

Gaudího jedinečný styl – směs gotiky, secese a pestrobarevného katalánského keramikářství – který v průběhu let permanentně rozvíjel, přičemž pracoval na vícero stavebních projektech současně, – vyvrcholil právě v návrzích chrámu *Sagrada Família*. Od počátku měl však tento jemnocitný tvůrce na paměti základní myšlenku stavby – odčinění, usmíření: „Tento chrám je smírným kostelem. To znamená, že se žíví oběťmi.“ Katolíci Gaudí se vzdal svého pohodlného způsobu života a díky přátelství, které ho spojovalo s kněžími a biskupy, stále hlouběji chápal, že věrnost pravé nauce církve je oním skutečným řešením problémů doby. Proto zcela vědomě korunoval mnohé své stavby, církevní i světské, čtyřramenným křížem, na nějž často připevňoval písmena JMJ – iniciály jmen Ježíš, Maria, Josef. V roce 1894 ještě zintenzivnil svůj život modlitby a studia Písma svatého, začal se přísně postit a žít bez jakýchkoliv nároků. Při každodenní mši svatě zasvětil celý svůj život a celé své dílo Bohu, jehož po-

Antoni Gaudí a jeho podpis

važoval za svého skutečného a jediného investora, přičemž si byl plně vědom toho, že *Sagrada Família* nebude dokončena za jeho života. S pokorným humorem žertoval: „Můj klient nespěchá.“ A komusi se svěřil a důvěrně dodal: „Svatý Josef chrám dokončí.“ I přes svůj ohnivý temperament byl Gaudí pro svoji laskavost a péči o blaho každého dělníka pracujícího na obrovském staveništi natolik oblíben, že ho nazývali otcem. Tento prostě oblečený a nenápadný muž skromně, duchaplně a moudře vysvětloval a přibližoval také světoznámým návštěvníkům své vznikající dílo, které po desetiletí mnohé inspirovalo, dokonce i jinověrce, např. buddhisty tak, že se stali katolíky. Jedním z nich byl japonský sochař Etsuro Sotoo, který pracuje na stavbě *Sagrada Família* od roku 1978.

Dvašedesátiletý Gaudí se od roku 1914 věnoval celou svojí odevzdaností už jen tomuto jedinému projektu – *Katedrále chudých*. Investoval do něj celý svůj honorář, a dokonce chodil žebrat, jen aby mohl vyplatit dělníky. Když se 7. června 1926 už po práci vydal čtyřiasedmdesátiletý Gaudí do staroměstského kostela sv. Filipa Neriho, kde byl zvyklý každý den se modlit, zachytila ho kolemjedoucí tramvaj. Ve vážně zraněném ubožákovu nikdo nepoznal umělce století a pro jeho bídný, obnošený oděv ho považovali spíše za žebráka. Proto ho odnesli do nemocnice pro chudé, kde ho až příliš pozdě poznal jeden kněz. Avšak jakákoliv pomoc byla tehdy již marná. Gaudí – chudý, jak si přál, zemřel po třech dnech se slovy: „Amen. Amen. Můj Bože, můj Bože!“

Baziliku *Sagrada Família* – po 141 letech ještě stále ve výstavbě podle Gaudího plánů – posvětil 7. listopadu 2010 papež Benedikt XVI. Svoji bohatou symbolikou je tento mohutný Boží chrám jakoby do kamene vytesanou naukou katolické víry a svojí centrální 172,5 metru vysokou Věží Ježíše Krista bude brzy nejvyšší sakrální stavbou na světě. Vedle několika Gaudího děl jsou v Seznamu světového dědictví UNESCO zapsány rovněž krypta a fasáda Zrození Ježíše Krista, postavené ještě za Gaudího života.

Z *Vítězstvo Srdca* 157/2024
přeložil a upravil -dd-

Biskupové Evropské unie vyjadřují lítost nad hlasováním o potratech v Evropském parlamentu

Ať je právo na potrat základním právem v EU: k tomu vyzývají poslanci Evropského parlamentu po hlasování 11. dubna 2024 v Bruselu prostřednictvím návrhu, který byl přijat 336 hlasy, zatímco 163 poslanců hlasovalo proti a 39 se zdrželo hlasování. Usnesení má politický, ale nikoli normativní charakter a není závazné. Hlasování vyzývá Radu Evropy, aby právo na potrat zařadila do *Listiny základních práv Evropské unie*, a naléhavě vyzývá přistoupiвш země, aby ve svých právních rádech zcela depenalizovaly potraty a bojovaly proti jakýmkoli překážkám dobrovolného přerušování těhotenství.

Silný odpor evropských biskupů

Hlubokou lítost nad výsledkem hlasování vyjádřil generální sekretář COMECE (Komise biskupských konferencí Evropské unie) Manuel Barrios Prieto: „*Je nám velmi smutno, přestože výsledek se očekával, protože Evropský parlament v tomto legislativním období podobně hlasoval v rezolucích týkajících se této otázky.*“ Připomíná, že evropští biskupové vydali k této otázce komuniké, v němž jsou jasně uvedeny argumenty církve proti tomu, co bylo odhlasováno.

Základním právem je život, ne potrat

Hlavním argumentem, vysvětluje Barrios Prieto, je, že potrat nelze považovat za základní právo: základním lidským právem je právo na život a potraty jsou evidentně v rozporu s ním. Zejména totiž popírají právo na život, když se život nachází ve zranitelné situaci jako nenarozené dítě v matčině lůně.

Evropská unie nemůže vnucovat určitou ideologii

Mezi dalšími argumenty proti zařazení potratů mezi základní práva uvádí generální sekretář COMECE respekt, který musí EU mít k národním kompetencím a také k jiným kulturním a legislativním tradicím. EU nemůže ostatním vnucovat

určitou ideologii a určitý způsob vnímání lidské osoby a sexuality, prohlašuje. Navíc samotná *Listina základních práv* odkazuje na práva, která jsou všeobecně uznávána, nikoli na ta, na něž existují rozdílné názory a představy.

Výzva církve, aby politici a voliči převzali odpovědnost

Dalším důvodem k lítosti biskupů EU, říká Barrios Prieto, je postoj některých stran, které se odvolávají na křesťanskodemokratickou tradici, jako je Evropská lidová strana, která se v této otázce rozštěpila, když hlasovala převážně pro projednávaný návrh, a to je skandální, komentuje bez obalu. Tváří v tvář této si-

tuaci je podle generálního sekretáře povinností církve vyzývat strany a politiky k odpovědnosti, ale vzhledem k novým volbám do Evropského parlamentu biskupové COMECE vyzývají také voliče, aby hlasovali stejně odpovědně. „*Doufáme, že nový parlament, který vzejde z voleb, bude parlamentem, který bude mít tyto otázky na srdci,*“ dodává Barrios Prieto, „*a to záleží na voličích.*“ Jak pokračuje, „*je nutné, abychom jako církev lidí doprovázeli a formovali a dobře jim vysvětlovali naše argumenty. A to,*“ uzavírá, „*je práce, kterou musíme dělat všichni.*“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA KVĚTEN 2024

Úmysl papeže: Za formaci řeholnic, řeholníků a seminaristů

Modleme se, aby řeholnice, řeholníci a seminaristé dozrávali na své cestě povolání díky lidské, pastorační, duchovní a komunitní formaci, a stávali se tak věrohodnými svědky evangelia.

Národní úmysl: Za mistrovství světa v hokeji v Praze a Ostravě

Modleme se, aby sportovci i diváci mistrovství světa v hokeji dostali novou inspiraci v úsilí o férový přístup k životu a o harmonii duše a těla.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Šťastní, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební hostině

Plné znění homilie olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzíka,
kterou pronesl při inaugurační bohoslužbě
13. dubna 2024 v katedrále sv. Václava v Olomouci

Milé sestry a bratři, prožíváme velký den naší olomoucké arcidiecéze a já vám děkuji, že jste přizpůsobili své osobní plány a přijali mé pozvání na tuto slavnost. Věřím, že vás Bůh povzbudí a posílí, i když většímu musíte stát, třeba i nepříliš pohodlně.

Při dnešní slavnosti převzetí úřadu olomouckého arcibiskupa není možné se alespoň krátce neohlédnout zpět do minulosti. Je to stejné, jako by při svatbě, postavení domu nebo narození dítěte člověk zapomněl na své rodiče a předky. Chci být hrdým a současně pokorným nástupcem v linii započaté působení soluňských bratrů, svatých Cyrila a Metoděje. Historie olomoucké arcidiecéze je bohatá a tvoří ji desítky biskupů a arcibiskupů, z nichž 25 je pohřbeno přímo zde v katedrále. Ten úctyhodný počet 69 předchůdců, jejichž jména známe, mně připomíná, že mám poslání ke službě v této době. Tak jako před téměř 32 lety začal naplňovat své poslání můj předchůdce ar-

cibiskup Jan Graubner, když musel spolu s prvními porevolučními biskupy obnovit a vybudovat život místních církví, který násilně přerušil nástup komunistického režimu. Děkuji tobě, otče arcibiskupe Jene, i vám všem, bratři, za vaše dílo, díky němuž máme na co navazovat.

Se jmenováním do nové služby přichází řada rozhovorů, při nichž se často opakuje jeden dotaz: Co budete dělat jako biskup? Jednoduchá otázka, na niž ale není snadná odpověď. Měl bych kritizovat náš dnešní svět, naříkat nad uvolněnou morálkou, nad opuštěním hodnot života? Samozřejmě, poradil by mi nejspíše jeden člověk. Já bych však raději dělal to, co přikázal Ježíš svým učedníkům, jak jsme to slyšeli před malou chvílí v evangeliu: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!

Ale vzápětí nás může napadnout: Buďte o to někdo stát? Chce dnešní společnost slyšet právě toto? Všichni si přece vybíráme, co budeme poslouchat, jak a čím

Olomoucký arcibiskup Josef Nuzík

naplníme čas svého života. Někdo dychtí po aktuálních informacích, jiný je přitahován zprávami o tragických událostech a další jsou otevření falešným sdělením, aniž by byli schopni rozpoznat, že jsou manipulováni. Není divu, že se z množství nejrůznějších zpráv a informací můžeme cítit unavení a nenaplnění, že se v každodenním mediálním balastu můžeme přestat orientovat a ztratit se v něm.

Před několika dny jsem se setkal s jedním německým knězem a zaujala mě jeho myšlenka, která zazněla při našem rozhovoru: Bůh je dnes obestaven našimi problémy, jsme jimi spoutáni, takže už nedokážeme hledat ani vidět Boha, jsme plně zaměstnáni tím, co nás obklopuje, a k Bohu, který by nám pomohl vidět to vše jinak, se vůbec nedostaneme.

Hlásat radostnou zvěst – evangelium, s tím bych rád spojil svou biskupskou službu. A prosím o to také vás, milí spolubratři kněží, moji nejbližší spolupracovníci, kteří působíte na různých místech naší arcidiecéze. Evangelium je totiž úplně jiná zpráva! Evangelium není kronika o historickém působení apoštolů Ježíše Krista, evangelium není zpráva v minulém čase, jak to kdysi bylo... Evangelium je zpráva v přítomném čase: Slyšeli jsme v úryvku evangelia, že apoštolové hlásali evangelium a Pán jejich slova potvrzoval znamením, která konal. Tam, kde se i dnes opravdově hlásá evangelium, tam působí Bůh!

*Inaugurační bohoslužba 13. dubna 2024 v katedrále sv. Václava v Olomouci
(Foto © Lubomír Holý, Člověk a víra)*

Když nedávno vyšla česky kniha francouzského autora Jacquese Philippa o osmeru blahoslavenství – ústřední části evangelia, překvapil mě název, který jí autor dal: *Štěstí, kde ho nečekáš*. Evangelium nám poukazuje na štěstí, které bychom hledali na jiném místě, a ono je právě zde. Nebojme se, bratři a sestry, spojovat s životem víry právě pojem štěstí. Potěšilo mě, že v bule papeže Františka, kterou oznamuje své rozhodnutí o mém jmenování, jsou slova: Bůh založil pro věčnou spásu člověka církev. V ní mohou všichni, kteří hledají Pána, nacházet právě štěstí a duševní klid. Není to dobrá zpráva?

A tak bych rád, bratři a sestry, spolu s vámi svou službou svědčil naší společnosti a světu, ve kterém žijeme, o Bohu, který působí tak, že se nenecháme ovládnout malomyslností. Rád bych svědčil o Bohu, který nám milosrdně pomáhá a umí zazářit i v našem lidském srdci, o Bohu, který nám dává poklad víry, i když jsme nádoby hliněné. O Bohu, který nám pomáhá, svědčili také arcibiskupové, moji předchůdci, jako třeba ctihodný Boží služebník Antonín Cyril Stojan, který postavil svůj život na tom, jak být lidem nablízku, nebo nekrvavý mučedník komunismu Josef Karel Matocha, který ve věrnosti tomuto Bohu a jeho radostné zvěsti prožil jedenáct let v přísné internaci. Přes všechna protivenství se však necítil chudý, jak to vyjadřuje kniha o jeho životě: *Zůstává mi však milost Boží*.

Co říci na závěr tohoto zamyšlení? Když svatý Jan uzavíral Zjevení, poslední knihu Nového zákona, dostal od Hospodina pokyn, jak jsme to slyšeli dnes ve druhém čtení: „Zapiš toto: Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.“ Tato pěkná slavnost dnes navečer skončí, tak jako končí různé rodinné slavnosti a setkání s přáteli. Ale to není všechno. Slyšeli jsme přece o velkém pozvání pro každého: Šťastní, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební hostině. Není nic většího!

V písni sourozenců Ulrychových se zpívá: Kam nás vede tahle cesta k obzoru se kroutící, jsme tu na ni jenom chodci, nebo poutníci? Kdo by nechtěl být poutníkem k velkému cíli? Ať nám všem Bůh dnešní slavností přispěje k tomu, abychom se stávali poutníky k velkému cíli, který je u něho! Amen.

Nový znak olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzíka

Jako součást přípravy na uvedení nového olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzíka byla zveřejněna aktualizovaná podoba jeho znaku. Ten spojuje symboliku arcidiecéze a církevního úřadu s osobními motivy jeho nositele.

Původní osobní znak, který si Josef Nuzík vybral při svém biskupském svěcení roku 2017, byl nyní doplněn o atributy arcibiskupa: počet střapců, které z obou stran provázejí štít, byl zvýšen ze šesti na deset, a přibýlo i pallium – znak arcibiskupa-metropolitů – pod štítem. Také sám štít doznal změny: v prvním a čtvrtém poli ho nyní doplňuje ještě dvojí znak olomoucké arcidiecéze, šest stříbrných kuželů v červeném poli.

Ve druhém a třetím modrém poli štítu je osobní znak arcibiskupa Nuzíka: stříbrno-červeně šachované trojvrší, ze kterého vyrůstá stříbrná poloviční lilie na zlatém stonku s listy, provázená dvěma vyrůstajícími zlatými odkloněnými klasy. Modrá barva štítu a stříbrno-červené šachování jsou převzaty ze zemského znaku Moravy, trojvrší odkazuje na arcibiskupovu rodnou farnost Strání, ležící v hornatém pohraničí. Přirozená lilie je atributem sv. Josefa, arcibiskupova osobního patrona, a klasy symbolizují jeho původ ze zemědělské rodiny. Klasy jsou současně parafrází biskupova hesla na podobenství o rozsevači z evangelia sv. Lukáše (srov. Lk 8,4–18).

Samotné heslo pak nese páska pod štítem, kde čteme slova HLÁSAT RADOSTNOU ZVĚST, v latinském znění EVANGELIUM NUNTIARE. „V tomto hesle se spojuje můj vnitřní postoj s vnějšími okolnostmi: smutných a složitých zpráv je přespříliš, evangelium je ale radostnou zprávou pro člověka všech dob,“ uvedl arcibiskup Nuzík a dodal: „Nově doplněný dvojí znak olomoucké arcidiecéze mi odteď bude připomínat vztah k místní církvi, který chci dále rozvíjet a prohlubovat.“

Zdroj: Arcibiskupství olomoucké

Orelská župa Svatováclavská zve všechny věrné Čechy k uctění hlavního patrona české země, svatého Jana Nepomuckého, na slavnou **SVATOJÁNSKOU POUŤ DO PRAHY**.

Ve všech potřebách buď nám nápomocen, hlavní patrono české země. Před utonutím v moři nevěry uchraň nás, svatý doktore a věrný zástupce biskupa Jana z Jenštejna! Ozdobo vlasti, vzorný služebníku oltáře, ochránce zpovědního tajemství, svatý Jene, před cizími svody uchovej náš národ!

Svatojánská pouť v Praze se uskuteční **ve středu 15. května 2024**. V 17.30 hodin bude mše svatá v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Nástup orelských praporečníků v katedrále v 17 hodin. Orelská stráž s praporem u sloupů před presbytářem. Mši svatou oslavuje a slavné procesí za účasti biskupů a prelátů země české vede český primas Jan Graubner, arcibiskup pražský. Po mši svaté půjde procesí z katedrály k soše sv. Jana na Karlově mostě. Následují slavnosti Navalis. Orlové se dostaví v historických stejnokrojích a lidových krojích s prapory, případně ve svérázech (světle modrá košile s dlouhým rukávem, s odznakem, nášivkou, v bílé kravatě – muži tmavé kalhoty, ženy tmavé sukně) nebo ve společenském oděvu s odznakem! Čtyři orlové ponosou v procesí nosítka s atributem světce.

Poutníci se hlásí br. Stanislavu Vejvarovi: standa.vejvar@volny.cz.

Pozvánka: <http://www.orel-zsv.g6.cz/akce.htm>, program pouti: <https://www.navalis.cz/program>.

Heřman Josef (29)

U Mechernichu byl náhle zastaven. Dva vojáci mu zastoupili cestu napřaženými kopími. Důstojník, který měl velkou jízvu přes obličej, přišel k němu a přísně se vyptával, kam a proč jede.

„Copak jste se neúčastnil křížové výpravy?“ zeptal se najednou.

„Samozřejmě, pane!“

„Pod jakou vlajkou?“

„Pod francouzskou!“ odpověděl Alderich.

„Pak jste tedy kdo?“ koktal překvapeně důstojník.

„Pasák prasat z kláštera Füssenich!“ odpověděl rychle.

„Pasák prasat, pasák prasat!“ Důstojník se začal smát. „A já jsem myslel, že jste... Víte, že jste zatraceně podobný synu francouzského krále? Jeďte dál, jen jeďte!“ zakřičel a hlasitě se zasmál. Alderich byl již hodnou chvíli na cestě a důstojník se pořád smál: „Pasák prasat, a já myslel, že jsme chytili francouzského prince!“

* * *

Heřmanovi dělalo velkou radost, když směl sloužit v klášteře jako sakristán. S jakou úctou připravoval oltáře, jak poctivě udržoval vše v čistotě a s jakou zbožností bral do rukou posvátné nádoby!

„Služba sakristána je vpravdě služba svatého Josefa!“ řekl jednoho dne otci Arnulfovi. „Jako svatý Josef hlídám Božího Syna ve svatostánku, jako Josef mu denně připravuji stůl na oltáři a jako svatý Josef na obrázcích jesliček nese lucernu, smím opatrovat věčné světlo. Tak jsem ve své službě podobný svatému Josefovi, a proto jsem šťastný!“

Thlustý otec Arnulf vyprávěl ostatním, co mu řekl Heřman. Postupně mu spolubratři začali říkat Josef. Napřed to bylo míněno jen žertem, ale pak všichni cítili, že jméno Ježíšova pěstouna se hodí pro tohoto tichého mnicha, který jako nikdo jiný sloužil v čistotě a prostotě Bohu a nebeské Matce. Jméno, které si kdysi jako malé dítě nechal dát od kamarádky před branami svatého Mergena, mu dali jeho spolubratři v klášteře jako projev zvláštní úcty.

Ještě poctivěji než dříve vykonával Heřman svoji službu klášterního sakristána.

Nové jméno, kterým ho nazývali, ho nejdříve zarazilo velkou svatostí, ale zároveň ho pohánělo k ještě větší horlivosti a pracovitosti. Pomáhal bratru pekaři péci hostie a pozorně kontroloval, jestli jsou bezvadné. Voda ze studny v umývárně mu byla málo důstojná pro oltář. Každé ráno chodil se džbánkem k lesnímu prameni, který vyvěral ze země na úpatí kopce nad klášteřem. Nikdo a žádné počasí, vítr, sníh, ho nemohli od cesty odvrátit, aby nedonesl vodu pro bohoslužbu.

„Otče Josefe!“ zazněl vysoký hlas klášterního žáka do sakristie. „Na dvoře stojí kočár z kláštera ve Füssenichu. Je zde pastýř Alderich a říká, že vás paní magistra prosí, abyste opravil jejich hodiny. O hodinách nemají řeholnice žádné ponětí. Mohu jet s vámi?“

„Když to dovolí opat Ehrenfried, tak můžeš, Wilfriede!“ odpověděl zamýšleně Heřman.

„Prosím, zeptejte se ho!“ žadonil radostně mladík.

Opat Ehrenfried – už několik let je totiž Steinfeld opatstvím – dal svoje povolení, ačkoliv to bylo proti všem zvyklostem. Nebylo to kvůli tomu chlapci, ale chtěl Heřmanovi udělat radost, protože ho často viděl utrápeného bolestmi. Také věděl, že otec má zvlášť v oblíbě klášterní žáky, a malí trivialisté k němu vzhlíželi s velikou úctou.

Tak jeli ti tři přes lesy a bažiny do Füssenichu a Wilfried, který byl celý bez sebe radostí, že může jet, měl tolik otázek, že se Heřman vůbec nedostal k tomu, aby si připravil pár bodů pro duchovní promluvu k řeholnicím. Ale to, co potom od srdce sestřám řekl, bylo tak útěšné a povzbuzující, že paní magistra byla zcela spokojená, i když to bylo trochu napřeskáčku.

Velmi šťastná byla i Markéta, dokonce i trošku pyšná, že tohoto skvělého kněze zná již od dětství. Ostatní sestry jí trošku záviděly. Když Heřman spravil hodiny, – a kroutil u toho hlavou, jak se taková záhada mohla stát, – mohl jet zpět do Steinfeldu, ale až druhý den. Sestry nedovolily, aby jel v noci, a starý kůň taky nebyl odpočinutý.

Pokorně políbil Alderich Heřmanovi ruku, když jej dovezl zpět do Steinfeldu,

ale Heřman ucuknul a řekl: „Co vás to napadá?“ Pak se na něj dlouze zadíval. Pastýři bylo, jako by Heřman četl jeho duši. „Vaše pokání, které dobrovolně konáte, je těžké. Ale Bůh na vás shlíží s radostí,“ pronesl Heřman.

Alderich se začervenal, ale z jeho očí zářilo štěstí.

Zpáteční cestu do Steinfeldu absolvoval Heřman Josef velmi tiše. Wilfried se dozvěděl, že Alderich byl na křížové výpravě, proto se ho ptal na mnoho věcí a na Heřmana skoro zapomněl. Ten se ponořil do tichého přemýšlení. Nerad slyšel o křížové výpravě, která skončila tak neslavně. Svár, závist a žárlivost rozložily jednotu výpravy a tím i její útočnou sílu. Teklo při ní mnoho krve. Ale cíle nebylo dosaženo. Rána zůstala otevřená, Jeruzalém zůstal v rukou nevěřících.

Mnoho z těch, kteří s nadšením vytáhli, se nevrátilo. Pater Egbert byl někde zabít, to vyprávěli bratřím očití svědkové. Kde mohl být ten druhý – Petr, jeho přítel z mládí, bývalý bandita? Od mistra Mikuláše slyšel, že se přidal ke křížové výpravě za pokání. Kde teď asi je? Heřman Josef se za něj vroucně modlil.

Najednou napadlo kněze něco jiného. Byla to pravda, že jej bratři nazývají Josef? Směl by používat jméno ženicha naší nebeské Matky? Nebylo to znesvěcení, hřích? Naplnila ho bázeň, kterou nemohl překonat.

„Zítřka při kapitule předložím tuto věc opatovi!“ rozhodl se pevně.

Druhý den vykonával Heřman věrně svou službu. Připravoval svičky pro ložnice bratří a pro oltáře v kostele a připravoval liturgická roucha pro mše druhého dne.

Bratřím se zdál ještě tišší než jindy, zcela obrácený do sebe.

Tiše šel do kostela, když se ostatní ukládali k odpočinku, aby jako obvykle držel hlídku až do první mše, která bývala sloužena o půlnoci. Poklekl v lavici u vchodu do chóru, zabořil hlavu do dlaní a začal se modlit. V klášteře pomalu utíchal ruch dne a v kostele bylo nádherné, hluboké ticho.

A přesto v duši tohoto osamělého mnicha doutnal hluboký neklid. Ničila ho myšlenka, že si nechává říkat jménem, kterého není hoden. Z celého srdce volal k Matce dobré rady.

Hodiny pomalu ubíhaly. Najednou se Heřman Josef polekal. Celý chór byl plný

světla. Na oltářích hořely všechny svíce. Zvláštní světlo plnilo pomalu chrámový prostor. Slyšel zvonění a zpěv ve své duši, jako by celé nebe sestoupilo na zem.

Boží ruka uchopila překvapenou duši svého služebníka do podivuhodného světla. „Můj Pane! Co žádáš po svém služebníku?“ volal kněz. Pak vystoupila ze světla Matka Boží, krásná a důstojná. Její oděv byl jako ze zlata a drahokamů a její koruna planula jako oheň. Po boku jí stáli andělé v oděvu z planoucího světla. Jeden z nich přistoupil k překvapenému mnichovi, vzal ho za ruku a přivedl ho k Matce Boží. V očích nebeské Matky bylo nekonečné množství dobra. Pak uslyšel andělský hlas:

„Neboj se nosit jméno Josef, protože v této hodině se tvoje duše zasnoubila se svatou Pannou.“ Tu zazněl i nádherný hlas Boží Matky:

„Nosíš mého Syna, jako ho nesl Josef do Egypta. Protože máš stejný úkol, smíš nosit i stejné jméno!“

Plameny sežehly tělo kněze, bolest pronikla jeho srdcem, a přesto byl plný nebeské radosti. Pokoušel se o odpověď, alespoň jedno jediné slovo, ale to, co se stalo, mu zcela zavřelo ústa. Toho podivuhodného světla pomalu ubývalo a okolí znovu pohltila temnota.

Heřman Josef vystoupil na věž a k překvapení celého konventu zazvonil – ne na malý zvon, na který se zvonilo, ale na ten největší, zasvěcený Panně Marii.

ZLATÁ RŮŽE

Pater Anton seděl v zamyšlení před svým psacím pultkem, když vešel Heřman Josef.

„Do mého smutného dne zazářil paprsek světla,“ usmál se Anton. „Copak přinášíš dobrého?“

„Přináším ti růži!“ odpověděl Heřman Josef. „Podívej se, není krásná? Myslel jsem, že tohle krásné Boží stvoření rozjasní tvou celou. Potom jistě budou iniciály v graduálu, na kterém pracuješ, ještě krásnější!“

„Děkuji ti, Josefe! Jsi dobrý. Možná, že mi tvoje růže pomůže v práci. Často nad tím sedím bezradně, nevím, jak dál.“

„To bude dobré!“ těšil ho Heřman Josef. „Už jsi k mnoha knihám maloval iluminace, nádherná písmena, ze kterých jsou celé obrazy. Víš, která malba se mi nejvíce líbí?“

„Určitě vánoční iniciála, velké písmeno P, z nadpisu *Puer natus est nobis* – Dítě se nám narodilo, tam jsem namaloval jesličky, Marii a Josefa i anděly.“

„Ne, nejkrásnější bylo J z neděle Jubilate! *Jubilate Deo omnis terra* – celá země ať chválí Boha. Ano, v této knize to je! Ach, to je krásné! Hrající andělé, zpívající ptáci, květiny, lidé. všechno se spojuje ve chvalozpěvu na Stvořitele.“

„Já jsem to jen namaloval, myšlenku mám od tebe. Ale teď mi můžeš zase poradit! Podívej, jsem u svátku Nanebevzetí Panny Marie. *Gaudeamus omnes in Domino!* – Radujme se všichni v Pánu! Co mám udělat s velkým G, Josefe? Napadlo mne, že by tam mohl být anděl s kadidelnicí a nahýbá se dolů. Co si o tom myslíš?“

„To je sice slavnostní, ale moc vážné, málo radostné!“ mínil Heřman Josef. „Zkus do toho písmene vplest růži. To je ono, už jsem na to přišel! Růže je ta pravá pro slavnost Nanebevzetí Panny Marie! Maria je nádherná růže, která vykvetla mezi trním na této zemi. A Bůh si ji vzal k sobě do nebeské zahrady jako nejkrásnější pozemský květ. Namaluj tam růži, Antone, zlatou růži. Počkej, něco ti přinesu ukázat!“

Když se pater vrátil, nesl v rukou kalich se třemi růžemi.

„Tady jsou ty zlaté růže. Mistr, který v Kolíně dělá schránu pro Tři krále, je nechal vyrůst z kovu. Takové nenajdeš na celém světě!“

„To bude opravdu ta nejkrásnější iniciála pro mou knihu!“ řekl umělec a stiskl mu ruku.

Heřman cítil radost. „Maria, růže!“ šeptaly jeho rty. Pomalu šel do klášterní zahrady, ve které kvetlo nespočetné množství nádherných růží. „To je pozdrav od naší nebeské Matky!“ radoval se kněz. „Jako nádherným světlem je zalité naše údolí, plné růží a lilií.“ V jeho duši zněly nádherné tóny chvalozpěvů. „Zima už je pryč, deště přestaly a květiny už nádherně kvetou. Vinice jsou plné květů a té vůně je plný vzduch. Bože, děkuji ti za tu nádheru, kterou jsi stvořil!“ Radost v jeho srdci rostla. Heřman šel do klášterního kostela, poklekl před obrazem Matky Boží a snažil se svou radost vyjádřit slovy. Ale nedařilo se mu to. To, čím bylo naplněné jeho srdce, se prostě nedalo vyjádřit. Naplnila ho radost a blaženost, která se nedá popsat lidskými slovy. Od té doby, co měl v kostele zjevení Matky Boží, ho naplňovala taková radost, že si myslel, že už to nevydrží, že zemře.

Najednou se začaly kostelem nést zvuky varhan. Nejprve zněly jemně a tiše, ale postupně nabývaly na síle a radosti, až byl celý chrám naplněný jásavými tóny. Byl to pater Rupert, velký mistr varhaník. Heřman Josef poslouchal tu nádhernou hudbu a jeho srdce s ní souznělo. Tam, kde scházejí slova, člověk zpívá a hraje. Heřman šel do své cely, vzal si do ruky pero, pomodlil se jeden Zdravas a začal psát o tom, co naplňovalo jeho duši a srdce.

Hodina za hodinou ubíhala. Zapadající slunce barvilo zeď v jeho cele. Konečně Heřman odložil pero, do ruky vzal popsaný list a šel do místnosti iluminátora.

„Růže je hotová!“ vítal ho šťastně pater Anton, který právě odkládal štětec. S tichým úžasem pozoroval Heřman Josef krásný obrázek.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Centrum Mariánského kněžského hnutí v Itálii oznamuje,
že **ve středu 1. května 2024 v 10.30 hodin v kostele Svatého kříže v Como v Itálii**
bude diecézní biskup kardinál Oscar Cantoni slavit
mši svatou na zahájení diecézní fáze procesu beatifikace a kanonizace
Dona Stefana Gobbiho.

Společně poděkujeme Panně Marii tím, že osobně obnovíme své zasvěcení
jejímu Neposkvrněnému Srdci, jehož příkladem a apoštolem byl Don Stefano,
abychom se od ní naučili adorovat a žít ke cti a slávě Nejsvětější Trojice.
Como, Itálie, Zelený čtvrtek 28. 3. 2024

Pondělí 29. 4. 2024

6:05 Klapka s Katrin Taubingerovou **7:15** Island – Odras Stvořitele **7:45** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **7:55** Buon Giorno s Františkem **8:35** Dřevěné návštěvy: Václav Větička **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Rozumíme médiím: Digitální média a nástup AI **9:40** Outdoor Films s Pavlem Klegou (102. díl): Stopen do Afriky **11:15** V pohorách po horách: Brdo – Chříby **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Lauretánská cesta **13:15** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **14:00** Za obzorem: Projekt Děti v Kongu [L] **14:30** V pohorách po horách: Dráteníčky **14:40** V souvislostech **15:00** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **15:30** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Diskuse v plné svobodě **17:00** Za tajemným krokodýlem do Konga **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy Starého zákona: Prorok Eliáš **18:15** Expedice Kola **18:30** Výběr z vystoupení kapel na Mohelnickém dostavníku 2019 **19:05** Setkání: Miluše Horská **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně oduštění **19:45** Přejeme si... **20:05** Přesah [L] **20:50** Moudrost mnichů: Ritus a hloubka **21:05** Za obzorem: Projekt Děti v Kongu **21:35** Vezmi a čti: Duben 2024 [P] **21:55** Kulatý stůl: Překážky rodin **23:20** Večer chval: Z přehlídky církevních škol v Odrách **0:40** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 30. 4. 2024

6:05 Cesta k andělům: Mikuláš a Martin Kroupovi – novináři **7:00** Opřu se o floralovou hůl **7:20** Benefiční koncert pro neziskovou organizaci Na počátku: Brno, KD Rubín **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách: Pytlácké kameny – Jizerské hory **9:30** V souvislostech **9:55** Noční univerzita: Pavol Strežo – Život „na bojišti“ **11:05** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověření **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:05** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Poslední království draků **13:40** Vaření halušek **14:15** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **14:40** Muzikanti, hrajte: Moravanka 2 **16:00** Poutníci času: S Petrem Horálkem **16:15** Stvořil Bůh ratolety: Koncert a povídaní věnované osobnosti Karla Kryla **17:40** Unrest – Švýcarsko **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy Starého zákona: Pomazání Elizea na proroka **18:10** Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán **18:40** Jam Session – Švýcarsko **18:50** Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Poklad z Jelínkova domu **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:10** Na startu [P] **21:35** Moudrost mnichů: Ideál matky **21:55** Symfonický koncert, 2. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **22:45** Barvy vůně a větru **23:10** Terra Santa News: 24. 4. 2024 **23:30** Zatloukal na víně **0:00** Duša Terchovej – Rudo Patrničák **0:45** Toulky Ghanou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 1. 5. 2024

6:05 Klapka se Zdeňkem Zbořilem **7:05** Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2024 **7:25** Šípková Růženka: Divadlo Víti Marčíka **8:20** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Island – Odras Stvořitele **10:30** Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **10:50** Dokořán: S Petrou Burianovou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

z kaple Telepace [L] **12:50** Zakarpatská Ukrajina **12:55** Radek Baborák & Orquestrina na Crossroads 2021 **14:00** Jak potkávat svět: S Hanou Fialovou **15:30** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **15:45** ARTBITR – Kulturní magazín: Plečnickův kostel svatého Michala v Lublani **16:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2024 **16:20** Přesah **17:05** Náš Valášek z Horní Lidče [P] **17:25** Terra Santa News: 1. 5. 2024 [P] **17:55** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:00** Příběhy Starého zákona: Elizeus a Námán **18:10** Strýček Emu: Pískoviště **18:25** Kriváň **18:35** Popelka Nazaretská **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Zamilovaní mimoní **19:45** Přejeme si... **20:05** Dvojče **21:50** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Lauretánská cesta **22:20** Nebe **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Noční univerzita: P. Jakub Sadílek – Opásání pravdou... **0:45** Poutníci času: S Vlastou Urbanovou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 5. 2024

6:05 Cesta k andělům: Martin Petiška – spisovatel **7:00** Vezmi a čti: Duben 2024 **7:15** V pohorách po horách: Strážov – Strážovské vrchy **7:25** Poutníci času: S Petrem Horálkem **7:40** Proměny Ošednice **8:25** Island – Napříč ledovou pustinou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Terra Santa News: 1. 5. 2024 **9:40** Kulatý stůl: Překážky rodin **11:05** Zachraňme kostely: Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Rozumíme médiím: Digitální média a nástup AI **13:10** Jsi krásná – Příběh Em **14:00** Za obzorem: Homesharing [L] **14:35** Generální audience papeže Františka **14:55** Když bolí tělo: Onkologie **16:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2024 **16:20** Outdoor Films: S fotografem Karlem Návratem **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy Starého zákona: Tři mládenci v ohnivé peci **18:15** Ovečky: 6. neděle velikonoční **18:30** Putování Modrou planetou: Austrálie **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S profesorem houslí Jiřím Fišerem a s jeho studenty a současně vítězi Akademie V. Hudečka, Matteo Hagerem, Davidem Hernychem a Markem Pavlicou [P] **21:40** Moudrost mnichů: Recept na výchovu **21:55** Za obzorem: Homesharing **22:25** Pod lampou [P] **0:30** Výpravy do divočiny: Experimentální biologie rostlin **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 5. 2024

6:05 Klapka s Alenou Krejčovou **7:10** Dobrá obec Dobrá **7:35** Se sládkem **8:10** Pěšák Boží **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přesah **10:05** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **10:20** Cvrlikání (85. díl): Irena Budweiserová **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní krajina Novohradských hor: Krajem zaniklých vesnic pod Kamencem **13:20** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **14:00** Průplav Božího přání **14:40** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **15:35** Na startu

16:05 Dokořán: S Olgou Sommerovou **16:50** K jádru věci **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy Starého zákona: Daniel a lvi **18:12** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809–1865) **18:45** S Bohem pro lidi **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Svěráz jedinečnosti **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Květen 2024 [L] **21:30** Moudrost mnichů: Ctnosti a přednosti **21:45** Poletuchy: Na skok do Lázní **22:35** Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake **23:10** Ghana – Naděje za řížemi **23:35** Zachraňme kostely: Kostel sv. Barbory v Manětíně **0:00** Když bolí duše: Krizová intervence **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 5. 2024

6:05 Cesta k andělům: Zbigniew Czendlik – polský kněz **7:00** Tiché hrozby – Krajina v pohybu **7:30** Absolventi: Karol Marko **8:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **8:05** Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán **8:35** Ovečky: 6. neděle velikonoční **8:50** Bratr oheň: Kázání ptákům **9:15** Strýček Emu: Pískoviště **9:40** Náš Valášek z Horní Lidče **10:00** Zachránci hadů na Bali **10:15** Jano Köehler **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín: Plečnickův kostel svatého Michala v Lublani **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli **12:05** Mše svatá z kaple Panny Marie, Hvězdy evangelizace, Brve [L] **13:15** Můj chrám: Petr Hladík, ministr, kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně -Soběšicích **13:35** Pod lampou **15:35** Poutníci času: S Janem Benešem **16:00** Ta brněnská mája tenká: MFF Strážnice 2018 **17:30** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme malá média [P] **18:00** Slovo na neděli: 6. neděle velikonoční [P] **18:20** Charita pro Ukrajinu v čase války **18:40** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebuď blbej **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (5. díl): Svatební dar [P] **21:00** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Jelínkem: Gama astronomie [P] **21:40** Dobrodružství před kamerou **22:35** Silvestrovský gramofon aneb Pcta českým evegreenům **0:00** Všechno nebo nic – sestra Clare Crockett **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 5. 2024

6:05 Klapka: s Bohumilem Staníkem **7:05** Harfa Noemova: Ondřej Havelka a jeho Melody Makers **7:25** Grotosky Bustera Keatona: Frigo staví dům **7:50** Poutníci času: S Petrem Horálkem **8:05** Slovo na neděli: 6. neděle velikonoční **8:30** Vezmi a čti: Duben 2024 **8:50** Jak potkávat svět: S profesorem houslí Jiřím Fišerem a s jeho studenty a současně vítězi Akademie V. Hudečka, Matteo Hagerem, Davidem Hernychem a Markem Pavlicou **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:30** Muzikanti, hrajte: Holobělkova mozeka **14:35** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Jelínkem: Gama astronomie **15:15** Kostarika: Pura Vida **16:05** Hriňovský kostelík na Islandu **16:40** Dřevěné návštěvy: Alena Bílková [P] **17:00** The Chosen (5. díl): Svatební dar **18:05** Sedmihlásky (60. díl): Marjánko, Marjánko **18:10** Ovečky: 6. neděle velikonoční **18:25** Bratr oheň: Klášna volba **18:55** Strýček Emu: Boty [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Malí velcí, bílí černí **19:45** Přejeme si... **20:05** S chutí přes práh [P] **20:25** Svatý Benedikt z Nursie [P] **21:20** Galakonzert Evy Urbanové: Ostrava, Divadlo Antonína Dvořáka **23:20** K jádru věci **0:25** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 29. 4. o 20:30 hod.: Fara v meste (5/7) (Otázky a odpovede / film)

Farárom Alexandrom je na fare v pätách filmový štáb, ktorý o ňom natáča krátky dokument a postupne svedá všetkých farníkov. Káva sa rozhoduje pre dráhu knižna, Juliana túži po bábätku a Palo si nevie udržať stabilnú prácu. Existujú odpovede na všetky naše otázky? Alebo niektoré otázky našich postáv zostanú nezodpovedané?

Utorok 30. 4. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Emauzi Nikopolis / dokument)

Na pomedzí Judských hôr a Ajalónskeho údolia leží dedinka menom Nikopolis. Ale skôr ju poznáme pod názvom Emauzi. Vďaka svojej strategickej polohe zohrávali Emauzi počas histórie dôležitú úlohu. Viackrát sa toto miesto spomína aj v Starom zákone. Vďaka archeologickým výskumom môžu pútnici obdivovať jej bohatú minulosť.

Streda 1. 5. o 17:00 hod.: Tvorivo (Rozkvitnuté tvorivo / vzdelávací program)

Zatvorený puk ukrýva nepoznanú krásu. Nevidíme ju, kým sa nerozvinie. Preto dnes tvorivo rozkvitnú kuchynské stoly a kvety zažiaria v neobyčajných vázach, krehkú krásu kvetov zakonzervujeme medzi riadky kníh a navštívia nás aj nežné rozprávkové kvetinové víly.

Štvrtok 2. 5. o 16:40 hod.: Medzi riadkami (Laň, myška a stehlík / publicistika)

Príbehy svätých prostredníctvom zvieratiek prináša kúzelná kniha Laň, myška a stehlík. Hoci ide o preklad, nie pôvodnú tvorbu, je rozhodne vhodná aj pre slovenského detského čitateľa. V čom je jej najväčšia kráska, priblíži mama dvoch detí a naša kolegyňa Janka Fabušová. Moderuje Helena Los Ivoríková.

Piatok 3. 5. o 17:30 hod.: Island: Cez ľadovú púšť (dokument)

Na Islande nieta chudoby. Dokonca ani bezdomovectvo, s výnimkou hlavného mesta. A predsa je tam jeden z najvyšších počtov samovrážd na svete. Ľudia tu v Boha neveria. Otec Kováčik, ktorý na Islande slúži, hovorí, že ľudia sa tu spoliehajú len sami na seba a na svoje sily. A to nestačí.

Sobota 4. 5. o 20:30 hod.: Môžem si to len predstaviť (film)

Málo známy, ale silný a inšpirujúci skutočný príbeh autora chválospevovej piesne I CAN ONLY IMAGINE Barta Millarda z kapely MercyMe o vzniku tohto hitu, ktorý sa odvíja na pozadí komplikovaného vzťahu Barta so svojim otcom. Pieseň, ktorá mnohým prináša nádej, dobyla vrcholy rebríčkov kresťanských aj sekulárnych médií a jej príbeh ostáva strhujúcou pripomienkou sily skutočného odpustenia.

Nedeľa 5. 5. o 20:40 hod.: Vatikánske múzeá (Zlatý vek renesancie, Rafaelove miestnosti / dokument)

Taliansky dokumentárny seriál o dejinách, architektúre a rôznych artefaktoch Vatikánskych múzeí.

CINELUX: Sobota 4. 5. hod.: 12 podmienok dedičstva (Ultimate Gift)

Liturgická čtení

Nedeľa 28. 4. – 5. nedeľa veľikonočnej

1. čt.: Sk 9,26–31
Ž 22(21),26b–27.28+30ab.31c–32
Odp.: 26a (*Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 3,18–24
Ev.: Jan 15,1–8

Pondělí 29. 4. – svátek sv. Kateřiny Sienské

1. čt.: 1 Jan 1,5–2,2
Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.13–14.17–18a
Odp.: 1a (*Věleb, duše má, Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,25–30

Úterý 30. 4. – nezávazná památka sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 14,19–28
Ž 145(144),10–11.12–13ab.21
Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27–31a

Středa 1. 5. – nezávazná památka sv. Josefa, Dělníka

1. čt.: Sk 15,1–6
Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1–8

nebo čtení vlastní (při slavení památky):

1. čt.: Gn 1,26–2,3
nebo Kol 3,14–15.17.23–24
Ž 90(89),2.3–4.12–13.14+16
Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 13,54–58

Čtvrtek 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 15,7–21
Ž 96(95),1–2a.2b–3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9–11

Pátek 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1–8
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,6–14

Sobota 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,1–10
Ž 100(99),1–2.3.5
Odp.: 1 (*Plestejte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18–21

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. DUBNA – 4. KVĚTNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 4.		PO 29. 4.		ÚT 30. 4.		ST 1. 5.		ČT 2. 5.		PÁ 3. 5.		SO 4. 5.			
Antifona	518	582	1741	1961	518	582	1357	1509	1734	1953	1673	1892	518	582		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	1742	1961	518	582	1325	1467	1734	1953	1673	1893	518	582		
Antifony	587	660	1742	1962	843	946	1325	1468	874	979	1359	1512	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	843	946	813	914	874	980	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	587	661	1743	1962	594	669	1326	1468	1735	1954	1674	1512	607	683		
Antifona k Zach. kantiku	588	661	1355	1507	1356	1508	1358	1510	1735	1954	1360	1512	607	683		
Prosby	588	661	1744	1963	595	669	1326	1469	1724	1943	1675	1512	607	683		
Závěrečná modlitba	588	662	1355	1507	1356	1508	1358	1510	1359	1511	1360	1513	608	684		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	589	662	1745	1964	596	670	599	674	602	677	1676	1895	608	684		
Závěrečná modlitba	588	662	1355	1507	595	670	599	673	602	677	1360	1513	608	684		
Nešpory:																
	SO 27. 4.															
Hymnus	517	581	517	581	1746	1965	517	581	1325	1467	1736	1955	1677	1897	517	581
Antifony	585	659	590	663	1747	1966	853	957	1328	1471	884	990	1360	1513	609	686
Žalmy	808	908	823	924	1747	1966	853	957	1761	1982	884	990	1678	1897	916	1025
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	1749	1968	596	671	1329	1471	1737	1956	1680	1514	609	686
Ant. ke kant. P. M.	586	660	590	664	1356	1507	1356	1508	1358	1510	1737	1956	1360	1514	610	686
Prosby	586	660	590	664	1750	1969	597	672	1329	1472	1731	1950	1681	1514	610	687
Záv. modlitba	588	662	588	662	1355	1507	1356	1508	1358	1510	1359	1511	1360	1513	612	689
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Matrice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

(NEJEN) K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

**NA VÝSLUNÍ BOŽÍM • POVÍDKY
K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ**
*Wilhelm Hünermann • Přeložil P. Alois
Hanzelka • Ilustrovala Marie Hordejčuková*
*Redakční práce Marie Kaplanová, sestry
Kongregace Nejsvětější svátosti, Marcela
Macháčková*

Šestnáct příběhů určených pro děti. Příběhy jsou vyprávěny velice poutavou beletristickou formou. Námětem jsou příběhy z Písma svatého, životy světců i příběhy z běžného života dětí, všechny příběhy spojuje téma prvního svatého přijímání. Kniha je vhodná především pro děti mladšího školního věku a jejich rodiny. Příběhy jsou velice čtivé a touto formou seznamují mladší děti se základními pravdami víry. Kniha byla původně vydána v roce 1940, takže „příběhy ze současnosti“ jsou z této doby. Přesto jsou příběhy stále živé.

*Martin Leschinger - FLÉTNA • Druhé vydání
v nakladatelství Flétna • Váz., 145x205 mm, 176 stran, 275 Kč*

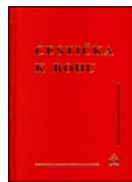

**NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK • PŘÍBĚHY
K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ
A PRO POVZBUZENÍ VÍRY**
Martin Leschinger • Ilustrace Eva Bednářová
*Redakční spolupráce P. Lukáš Stolárik,
Libor Rösner, Marcela Macháčková, sestry
Kongregace Nejsvětější svátosti*

Bohatě ilustrovaná kniha podává výčet pozoruhodných životních osudů svědků víry z Čech, Moravy, Slezska a Slovenska. Všem příběhům je společná eucharistická úcta hlavních hrdinů, kterými jsou kněží, řeholnice, řeholníci i laici. Setkáváme se tak se sv. Janem Sarkandrem, P. Josefem Toufárem, Aničkou Toma-

novou, Aničkou Zelíkovou, sestrou Janou Lapšanskou, Jaroslavem Vodrážkou, P. Josefem Krajičkem, Honzou Pošťákem Pospíšilem, P. Mariánem Kuffou, matkou Františkou Panrokovou nebo P. Robertem Mayerem OFMConv.

*Martin Leschinger - FLÉTNA • Dotisk druhého vydání
Váz., 143x205 mm, 144 stran, 255 Kč*

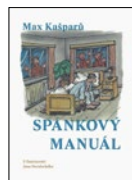

CESTIČKA K BOHU
*P. Ferdinand Neubauer • Výtvarný doprovod
Božena Brablecová*

Vyšlo s církevním schválením. Modlitební knížka pro děti, která malým čtenářům pomůže k pochopení základů křesťanské víry (modlitba, den s Bohem, křest, bířmování, příprava ke sv. přijímání a ke svátosti smíření), starší si své znalosti prohloubí a dále rozšíří (svátost manželství, svěcení kněží, křížová cesta).

*Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk 6. vydání
Váz., A6, 198 stran, 159 Kč*

ČETBA NA DOBROU NOC

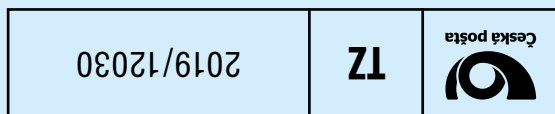
SPÁNKOVÝ MANUÁL
Max Kašparů • Ilustrace Jan Heralecký

Pokud navštívíte psychiatra s tím, že nemůžete usnout nebo se v noci budíte, předepíše vám hypnotika. Vzhledem k tomu, že se jedná o chemické uspávací, napadne vás, že ona malá tabletky se chová jako včela. Na jedné straně nosí chutný med a na druhé straně dává bolavé žihadlo. Řeckokatolický kněz a psychiatr Max Kašparů přichází v této knížce s medikací bez vedlejších účinků, a to způsobem, jímž se jeho literární tvorba vyznačuje především: neotřelým humorem.

Cesta • Brož., 145x200 mm, 56 stran, 98 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz; Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.